No. 98.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 16 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedore plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

— De invoer van vreemd vee blijft nog steeds toenemen. In de laatste week zijn te Londen 1373 stuks hoornvee, 586 kalveren en 5456 schapen ingevoerd. In de andere havens zijn omstreeks 3500 stuks groot en klein vee aangekomen. Duitschland en vooral Holland hebben het grootste gedeelte van dezen invoer geleverd.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 7. Augustus. Men verzekert, dat de regering, na zich verzekerd te hebben, dat op alle punten des rijks de oogst zeer overvloedig is, zoodat men geene rustverstoring ter zake van gebrek of duurte te wachten heeft, besloten heeft aan al de door regtbanken wegens rustverstoring of plundering veroordeelden genade te verleenen, met uitsluiting alleen van hen, die van die ongeregeldheden gebruik makende, zich hebben schuldig gemaakt aan misdaden tegen personen of eigendommen.

— Te Troijes hebben weder grove ongeregeldheden plaats gehad. De handelaren dreven de graanprijzen naar boven, zoodat ze niet in evenredigheid waren met die van andere plaatsen. Zoodra het gemeen vernam, dat zekeren bakker *Garnier* graan had gekocht voor 5 fr. doch het tegen 7 fr. had aangegeven, rotte het te zamen voor diens huis. De menigte ging niet uiteen hoewel alle moeite daartoe werd gedaan. Doch toen de troepen eenige keeren gevuurd hadden, werd men het oproer meester. Den volgenden dag werden deze muiterijen herhaald; doch wederom gelukte het aan de troepen en de vereenigde burgerwacht, de rust te herstellen.

(Het schijnt wel dat de troepen aldaar in de lucht of met los kruid geschoten hebben, althans men leest van geene dooden noch gekwetsten en evenwel werd het doel, herstelling der rust, volkomen bereikt. De Nederlandsche troepen integendeel springen anders met het volk om en vellen het dadelijk onbarmhartig neder.)

— Het proces, dat heden voor den Krijgsraad ter zake van bedrog in het leveren van levensmiddelen in het hospitaal van Gros-Gaillou begonnen is, heeft schandelijke bijzonderheden aan het licht gebragt. De beschuldiging legt vooral aan den beambte *Lagrange* ten laste, dat hij op de kwitantiën, die hij aan den staat overlegde, de aan de leveranciers betaalde sommen overdreef, maar buitendien hadden er ook verscheidene andere knoeijerijen plaats, waaraan nog andere personen deel namen.

NEDERLANDEN.

GORINCHEM, den 8. Augustus. Gisteren is van hier vertrokken naar Rotterdam, om over Engeland de reis naar Noord-Amerika voort te zetten, de heer *H. P. L. Machen*, gewezen commies aan het postkantoor, met zijn huisgezin; deze familie behoort tot de Roomsch-Katholijke godsdienst en neemt eenige tonnen gouds mede.

GOES, den 12. Augustus. Men verneemt, dat er in het huis bewoond door den heer *Hordyk*, post-directeur alhier, een geraamte is opgegraven. Of zulks met eene of andere geheimzinnig gepleegde misdaad in verband staat, of om welke andere oorzaak het lijk daar moge begraven zijn, is onbekend.

De justitie trekt zich de zaak aan.

VLISSINGEN, den 14. Augustus. Naar men verneemt zal er, voor rekening van het Belgische gouvernement, en onder administratie van het alhier bestaande Belgische loodswezen, met September of October e. k., op de bank, genaamd *de Paardemarkt*, in de nabijheid dezer reede, een zoogenaamd vuur- of lichtschip worden geplaatst, als baak voor de uit zee komende schepen.

— De *Nieuwe Rotterdamsche Courant* 189 geeft belangrijke bijzonderheden aangaande 't wedervaren van Z. M. brik *de Haai*, op de kust van Flores. De equipadje, 120 man sterk, verkeerde in groot gevaar van door de menscheneters verslonden te worden, doch is door beleid, moed, en geluk, behouden te Ambon aangeland.

— Het gerucht, zegt het *Journal de la Haye*, dat de koning voor eenen langen tijd het land zou verlaten is valsch. Even als in het vorige jaar zal de koning, na het sluiten der wetgevende vergadering, een bezoek geven aan Hoogstdeszelfs dochter. Van Weimar gaat Z. M. eenigen tijd op deszelfs landgoederen in Silezië doorbrengen, en keert vervolgens over Luxemburg naar Nederland terug. De afwezigheid des Konings zal, gelijk in 1846, slechts zes weken duren.

Daar het *Journal de la Haye* een blad is hetwelk niemand geloof schenkt, zal het best zijn de oplossing van het raadsel aan den tijd over te laten.

— Uit 's Hage schrijft men dat het aldaar in omloop zijnde gerucht, alsof de minister van binnenlandsche zaken zou aftreden, ongegrond, althans voorbarig mag genoemd worden.

't Zou jammer zijn als Z. Exc. ons nu reeds ontviel; in den drukkenden tijd dien wij beleven, amuseert hij ons nu en dan nog al eens; zijne *toevallige* geboorten hebben, trots den besten *clown*, de lachspieren nog al tamelijk in beweging gebragt.

— Naar wij vernemen zou de R. K. Pastoor eener gemeente in het arrondissement Brielle, tegen wien eene vervolging zou zijn ingesteld, zich door de vlugt aan deze vervolging hebben onttrokken.

— In het *Handelsblad* van den 12. dezer leest men de navolgende zeer belangrijke tijding. Zij die nog twijfelen aan den zeer gevaarlijken toestand waarin ons vaderland verkeert en niet gelooven willen dat de ministers, hoewel al de hoofdstukken der begrooting zijn aangenomen, op hunne zetels waggelen en sidderen, zullen door dezelve tot overtuiging komen. Nu toch, zouden onze fondsen vaster en hooger moeten staan dan sedert lang en juist het tegenovergestelde heeft plaats.

« Heden heerschte aan onze beurs eene soort van paniek in alle fondsen. Er was een toevloed van kleine verkoopers, die tot elken prijs hunne posten te gelde zochten te maken. De markt werd overstelpt niet alleen door aanvoer van buiten, *maar daarbij* voegden zich ook nog veelvuldige gedwongene verkoopen van *onze* plaats zelve, en deze, bij de bovendien reeds lustelooze stemming der beurs en de lagere merken van alle buitenlandsche markten, hebben eenen zeer nadeeligen invloed uitgeoefend en aanleiding gegeven tot zoo lage noteringen, als waarvan in vele jaren hier geen voorbeeld bestaat."

— Onder meer ander gebluf heeft Mr. *van Hall* in de Tweede Kamer staande gehouden, dat er *welvaart* heerscht in 't land en de armoede geenszins *toeneemt*; dat hij geen wet noodig heeft op de domeinen; dat de Baron *Sloet* niet te vet wordt van de loterij!? dat de brievenposterij niet te duur is, enz.

De heer *Storm*, 't eenige kordate lid uit N.-Brab. heeft hem daarop 5. Augustus gediend. Deze vereenigde zich met de bezwaren nopens het beheer der domeinen door 2 sprekers in het midden gebragt. Het is onverantwoordelijk geen gebruik te maken van de hooge prijzen thans bestaande, om den verkoop te bewerkstelligen. Hij verlangt dat de verkoop der domeinen niet nu en dan eigendunkelijk geschiede, maar dat de verkoop bij de wet werde bevolen en geregeld. Thans hangt alles af van den minister, aan wien in allen geval niets meer dan het beheer is opgedragen. Eene andere aanmerking is die op de loterij, eene zedelooze belasting op de onnadenkende gemeente gelegd. Hij schetst de dikwerf droevige uitvloeisels er van en de bedriegerijen, die dikwerf er mede plaats hebben. Hij dringt krachtig op de afschaffing aan. In den laatsten tijd heeft zich aan die zaak nog eene andere practijk verbonden, ten gevolge van het spoedig bekend maken der uitgetrokkene nommers te Amsterdam, waardoor het mogelijk wordt om de nieten aan den man te brengen. Spreker heeft ook aanmerking op het salaris van den directeur-generaal.

Eindelijk dringt spreker aan op de noodzakelijkheid eener spoedige herziening der brievenposterij. Z.E.M. vestigt ook de aandacht van Z. Exc. op de schrikbarende armoede in het land heerschende. De heer *van Heemstra* (1) heeft voor eenige dagen een hartverscheurend tafereel deswege opgehangen; in de provincie Noord-Braband is het niet beter gesteld. In Amsterdam alleen moesten verleden jaar 72,000 personen onderhouden worden. — Schrikbarend is overal de toeneming der armoede; overal heerscht teruggang en ellende en dan vraagt hij, waar toch de minister van financiën de zoo hoog opgegeven verschijnselen van welvaart heeft bemerkt. Spreker heeft plan om, na afloop der werkzaamheden, een reisje door het vaderland te doen en hij zou dus gaarne die gelukkige plekken allereerst willen bezoeken.

— De prijs van *f* 25.000, is op No. 11755 volgens advertentie op een heel lot bij de heeren *Nathans* en *van Witsen* te Rotterdam getrokken, en *Olman* en *van Praag* te Gouda, adverteren dat zij mede een half lot van dien prijs hebben getrokken. — Zouden zulke advertentien niet tot het rijk der duisternis behooren?

— In de *Kamper Courant* van Maandag 5. Julij lezen wij: « De heer C(ostelijke) *Jordens redekalverde* in de Tweede Kamer over de edele metalen." Deze misstelling van het woord *redekavelde* is te ongelukkiger, daar het woord « kalveren" eene volksuitdrukking is voor « vomiren ten gevolge van dronkenschap." Hoe ligt kan dus een lezer van de *Kamper Courant* op het denkbeeld komen, dat in de Tweede Kamer leden zijn, wier dronkenschap soms zoo ver gaat, dat zij, wanneer zij het woord voeren, hunne rede *uitbraken!* ...... Het was onzen pligt, o *Kamper!!* de natie voor dit verkeerde begrip te vrijwaren.

(*De Criticus*, No. 2.)

(1) *Van Heemstra* had aangetoond dat in sommige streken van Friesland een derde der bevolking bedeeld moet worden. Van elders leest men van landlieden die tot *f* 700 jaarlijks *gedwongen* opbrengen voor de armen hunner gemeente.

INGEZONDEN STUKKEN.

Diplomatische kunstgrepen.

(*Uit de Deutsche Brüss. Zeitung*, *No.* 59, *van* 25. *Julij jl.*)

△ PARIJS, 22. Julij. « ... De oude ratelslang in de Tuilleriën is een der gevaarlijkste kruipende dieren der aarde. Hare holle kiezen hebben het eigenaardige, dat zij zich na iederen beet in het ligchaam der vrijheid dadelijk weder met nieuw vergift vullen. Dat weet meester GUIZOT voortreffelijk, en daarom wordt hij met elken dag onbeschaamder, op den weg der achteruitgang. Zij kennen de ketenen van intrigues in Spanje. In Griekenland geschiedt hetzelfde. In Zwitserland heft het hof het vizier reeds hooger. In Italie handelt het ten eenenmale laag ..... Doch laat ons niet driftig worden; laten wij de daadzaken zelven spreken.

BROGLIE te Londen heeft van den Gentenaar (*homme de Gand*) de stelligste instructies bekomen, om zich voor den ouden stijfkop PALMERSTON op de knieën te werpen en hem te bidden, het kabinet der Tuilleriën en van Zwitserland vrije hand te laten.

Wat Griekenland betreft, zoo verlangt wel is waar JOHN BULL slechts geld, veel geld – krijgt hij dat dan is hij waarschijnlijk rustig. In Zwitserland is de zaak ingewikkelder; daar geldt het principes. De nieuwe denkbeelden schieten daar heerlijke wortelen; de vrijheidsboomen, die men in Belgie omhakt, beginnen daar vruchten te dragen. Dit ergert natuurlijk Oostenrijk wegens zijne in 1815 sluiksgewijze verkregene landen aan de grenzen; en LOUIS PHILIPPE wegens zijnen persoonlijken haat tegen de propagande. (Men leze de diplomatische acten der beruchte LOUIS PHI-

DE ARME BOB.

—

In het jaar...., doch wat doet er ook het jaar toe; het was in het hartje van den winter, een winter, zoo lang en zoo streng, als iemand zich herinnerde er ooit een bijgewoond te hebben; het vroor dat het kraakte, den grond was zoo hard, dat men er bijna niet op kon gaan, zonder zich te bezeeren; de ongelukkigen, die blootvoets moesten loopen, hadden niet minder van de koude te lijden dan wijlen het groot leger van Napoleon in 1812. Het was een benarde tijd voor de behoeftigen; – maar helaas! wanneer is zulks het geval niet voor hen? Zoo slechts de koude alleen het ligchaam aandeed, maar zij dringt door tot in de ziel. Het is waar, zelfs onze zelfzucht wordt in zulke gevallen tot mededoogen bewogen. Hoe warmpjes wij er ons instoppen, doet het ons toch aan, anderen te zien rillen; dat rillen van koude is aanstekend even als het lagchen en geeuwen. De liefdadige vereenigingen beijveren zich alsdan brandstof, soms zelfs dekking, uit te deelen, om niet te spreken van de goedkoope soep, die even onuitputtelijk schijnt als de rivier. Maar een ding ontbreekt nog aan de liefdadigheid, hetgeen duidelijk aantoont, dat de philanthropen nooit blootsvoets geloopen hebben; men is nog nimmer, althans te Londen niet, op het denkbeeld gekomen, schoenen uit te deelen. Anders zouden wij niet de lotgevallen te vertellen hebben van Bob Racket; die zooveel moeite deed, om zulk een kleedingstuk magtig te worden.

Bob was een brave jongen, al had hij geene schoenen aan. Goede beginselen staan ook niet in onafscheidelijk verband met een goed schoeisel; zijne moeder, een arme weduwe, welke buiten hem met nog vijf kinderen was blijven zitten, had voor alle goede raadgevingen over, die niets kosten; maar schoenen, daar was niet aan te denken. Wanneer zij haar huishuur betaald had, schoten er juist drie shellings en zes pence over, om aan zes monden, met goede tanden voorzien, zonder haar eigen te rekenen, voedsel te verschaffen. De goede moeder! Dikwijls deed zij slechts alsof zij at, om het aandeel der kinderen te vergrooten. Drie shellings in de week! Dit was nog geen penning per dag en per mond; en daarbij waren de levensmiddelen duur, ofschoon niet zoo duur als thans. In zoo een geval moet gij op krediet koopen, of leenen, zult gij mogelijk zeggen. Maar mijlord! gij weet wel, dat men slechts aan rijken krediet geeft; te leenen, zonder zekerheid of ten minste zonder hoop van weder te geven, is slechts aan groote heeren geoorloofd.

Arme Bob! Zijne voetzolen waren door het veel loopen hard, bijna verveld geworden, hoewel nog niet zoo erg als de hoeven der paarden. O! die vreeselijke winter! En te huisblijven kon hij niet. Van de zes pence, die den pot met aardappelen aan den gang moesten houden, moest hij er drie verdienen door als een Mercurius, alias loopjongen, voor den procureur Stoneheart de stad te doorkruisen. Om deze drie pence per dag te verdienen, en ze des avonds aan zijne moeder te brengen, moest hij vroeg komen en den geheelen dag loopen. In de oogen van den heer Stoneheart was Bob niets dan een automaat of mekaniek beeld, door een kunstig en nooit falend werktuig in beweging gebragt, waartoe slechts drie pence per dag noodig waren, om het raderwerk te smeren.

Niets hinderde Bob meer – wel te verstaan buiten de koude – dan die soort van walging, waarmede de jonkers en dames de oogen van hem afwendden, wanneer hij in de fatsoenlijke buurten kwam. Het woord schocking gonsde hem gedurig in de ooren. Kleine kwajongens, die gewoon waren op een naburig plein, dat hij telkens moest overgaan, te spelen, wierpen hem met sneeuwballen en gaven hem allerlei schimpnamen, wegens zijn gemis van schoenen. Het was dan ook eene zeldzaamheid, iemand in deze gestrenge koude blootvoets te zien gaan; zelfs de bedelaars bleven te huis en rekenden er op, dat de liefdadigheid hen wel zoude komen opzoeken.

– Helaas! zeide Bob dikwijls bij zich zelven, er is toch waarlijk geen gebrek aan leder. Er worden genoeg koeijen en kalveren geslagt; ik zie hunne nog rookende huiden in menigte naar de leerlooijers brengen; duizende schoenmakers zijn van den morgen tot den avond met hunne els in de weer!

Op zekeren dag bleef hij voor den winkel van eenen rijken schoenmaker staan. Het was een verrukkelijk gezigt; van boven tot onderen niets dan schoenen; men zag bijna niets van het huis wegens de tallooze stapels laarzen, schoenen, pantoffels, enz. Uit die duizende paren koos Bob er een uit, dat hem volmaakt aanstond, een paar nette, welbeslagene schoentjes. Daar het gezigt niets kostte, nam hij ze in zijne handen, om ze des te beter te kunnen bewonderen. Dit deden immers alle liefhebbers; wat kwaad was er in gelegen? – Maar plotseling schoot een kleine jongen, de zoon van den schoenmaker, uit den winkel, alwaar

kappische krijgs-comedie van 1838 tegen Zwitserland, wegens den Pretendent LOUIS NAPOLEON, Bern, staats-kanzelarij 1840). « Wij moeten intervenieren! Wij moeten intervenieren!" schreeuwde toen GUIZOT zich heesch in de kamers. Dat beduidt echter niets anders, als: wij moeten van de verblinding der eerste kantons, waar zich zelfs de, door de Jezuiten en Kapuzijners tot dweepen gebragte vrouwen tegenwoordig militairement organiseren, behendig partij trekken om in Zwitserland in te vallen, eene tweede editie van den onsterfelijken Aymardschen Argonauten-togt tegen hen te herhalen, om dan de radikalen aan hunne eigene vrijheidsboomen op te knoopen. Ook twijfelen wij, dat zich PALMERSTON tot medeheul van Zwitserland afgeven zal, hoe boosaardig ook de taal der jongste Londensche journalen in betrekking tot Zwitserland luidt; want nog voor vier weken spraken de *Times* en de *Chronicle* geheel anders. Zij spraken toen de radicalen voor.

ROSSI te Rome zijn dezer dagen eveneens geheime voorschriften geworden: bij den Paus te bewerken dat hij niet al te spoedig voorwaarts streeft; dat is, dat hij de radikalen in 't hok moet werpen. De heer VAN FLAVAULT onze hofspion in Weenen, heeft sedert zijne aanwezigheid hier deze liefde-dienst bij Oostenrijk bewerkt. *Manus manum lavat* (de eene hand wascht de andere!) Het jonge Italie mag op zijne hoede zijn zoo draait de diplomatie tegen alle mannen des lichts achter de schermen hunne strikken. Maar wij zullen de oude boeleerster het masker wel afwerpen."

MENGELINGEN.

Een feit van de Julij-revolutie, in 1830, te Parijs.

Den 29. Julij 1830, tegen een ure des middags, werden twee of drie honderd van die mannen des volks, welke het hoofdkwartier des opstands in de beurs hadden overgebragt, afgezonden naar den *Carrefour Rohan*, waar de moordbenden van koning KAREL X. en voornamelijk de Zwitsers nog een woedenden tegenstand boden. De worstelstrijd werd bloedig; maar het volk bekroonde zijne verhevene verrigtingen door die laatste zegepraal. De mannen des volks die daaraan deel namen, keerden niet onmiddellijk allen naar het hoofdkwartier, de meesten hunner begaven zich naar het paleis der Tuileriën, waarvan zich hunne kameraden reeds hadden meester gemaakt. Men weet hoe grootmoediglijk, en hoe ordelijk dat al te goede volk zich daar gedroeg. Maar niet algemeen is men te weten gekomen, dat 35 van die mannen, welke de beurs verlaten hadden, er drie kwartieruurs later terugkeerden, twee groote met graauw linnen overdekte manden dragende of begeleidende. Toen men dien troep lieden zag naderen, welke in schamele en gescheurde lompen gehuld waren en barrevoets liepen, en voor het grootste gedeelte met wonden als bedekt waren, dacht men eerst dat zij eenige gekwetste strijdmakkers aandroegen, die niet meer kunnende loopen, door hunne kameraden naar het hospitaal in de beurs werden gebragt. Men liet hen dan ook onmiddellijk binnen de groote zaal, en men ontblootte de korven. En wat hielden nu deze in? Het zilverwerk van het kasteel der Tuileriën afkomstig en hoofdzakelijk de versierselen der kapel. Toen geleidde men die brave lieden met hun buit in het kabinet van den president der handels-regtbank; het feit werd in een zeer uitvoerig proces-verbaal geconstateerd, waarin melding werd gemaakt van het gewigt der zilveren voorwerpen, benevens van de namen der 35 helden die zich in weêrwil van hunne klaarblijkelijke ellende, door eene zoo schitterende daad van belangeloosheid hadden onderscheiden. En daarop werd dat alles aan LAFAYETTE en de stedelijke commissie gezonden. Maar werd er immer van die schoone trek gewaagd? Neen nimmer. En wie kent de namen dier brave burgers? Niemand.

(*Débat Social.*)

Wachten! Wachten!! Wachten!!!

Wachten? — wel, ons dunkt, wij hebben dit lang genoeg gedaan. Wij hebben negen jaren gewacht, eer de eindschikking met België tot stand kwam en aan het stelsel van volharding een einde maakte. Dat einde was geenszins zoo, dat het ons voor het lang verwijl schadeloos stelde. Binnen weinige dagen verjaart de treurige grondwets-herziening van 1840 en de troonsbeklimming van WILLEM II. Van deze voorspelde men zich wonderen; nu eerst brak voor de natie een tijdvak van geluk aan; toen men dit niet spoedig zag komen, luidde het, dat men maar geduld moest nemen en men zou zien, hoeveel *eene ridderlyke* regering boven eene *vaderlyke* uitmuntte. Wij hebben gewacht, met gespannen verwachting uitgezien naar al het heil, dat die nieuwe regering ons brengen zoude. Zeven jaren zijn verloopen en nog vraagt de natie zich: « Zuster ANNA, zuster ANNA, ziet gij niets komen?" en het antwoord luidde altijd even onbevredigend: van hetgeen zij wenschte te hooren, verneemt zij niets; integendeel; zij meent in de verte monsters te zien naderen, welke het weinige dat haar overbleef met gevaar dreigen. Zeven jaren zijn verloopen en waarin zijn wij vooruitgegaan? Welke vruchten hebben wij zien rijpen? Welke vragen zijn tot ontwikkeling gekomen? — Het misnoegen is algemeen geworden; de lasten drukkender gemaakt; tegenzin tegen het vaderland gewekt, zoodat de rustige Nederlander in een ander werelddeel zich een nieuw vaderland zoekt. Maar is de band tusschen vorst en volk naauwer toegehaald? Heeft de regering in kracht, de burgerij in welvaart toegenomen? Wij hebben slechts op de moeijelijkheid te wijzen, om mannen te vinden, die zich met het bestuur belasten willen; de zich telkens hernieuwende geruchten van koninklijke en prinselijke abdicatiën bewijzen beter dan iets, hoe het met de zaak staat. En nog roept men ons « wachten! wachten!" toe; nog verwijt men ons geen geduld te hebben!!

Wat is het, spotternij met de ellende des volks, of domheid, welke, na al het beloofde en niet verwezenlijkte, zoo spreken durft?

(*Arnh. C.*)

Met eene zeer geringe meerderheid zijn de meeste hoofdstukken der begrooting doorgegaan: met 6 stemmen bij voorbeeld, de begrooting van buitenlandsche zaken: met 5 die van binnenlandsche zaken; en nogthans vermoedt niemand, dat een der betrokken ministers aftreden zal. In elk ander land vraagt een minister het vertrouwen der vertegenwoordiging: in Nederland vraagt hij slechts zijne portefeuille en zijn traktement.

24 tegen 34 leden der Kamer verklaarden aan het ministerie hun vertrouwen te weigeren. Het ministerie schenkt zelf zich het geweigerd vertrouwen en ... blijft.

Een nieuw blijk is er gegeven, hoe noodlottig een lid der Kamer zijn kan. Drie à vier stemmen, anders uitgebragt, zouden de verwerping eener begrooting, de verwijdering van een' noodlottigen minister ten gevolge hebben gehad. Nu zal de natie nog twee jaren gebukt gaan onder een allerdrukkendst budget, nog twee jaren hare financiën blootgesteld zien aan wanorde en onwettigheden van allerlei aard, haar binnenlandsch bestaan aan allerlei gebreken, zien lijden, hare buitenlandsche belangen aan de ongeschiktste handen toevertrouwd zien, — omdat leden van provinciale staten, onder den invloed van de betrokkene ministers, vertegenwoordigers gelieven te benoemen, welke schier eenstemmig door de natie worden verloochend.

Droevig lot van Nederland, helaas, om te worden geregeerd krachtens het votum van warhoofden als een' NAGELL, een' KNIPHORST, optimisten als een HOOFT (boven water), staatsmannen als een' BLEISWIJK en LIJCLAMA, en belangelooze mannen van onveranderlijk karakter als een' AKERLAKEN en een' BRUCE.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 14. Augustus. Sedert den 12 dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

The Eagle, J. Briggs, Falmouth, graan; New-Crecovery, J. Ateker, Havre, meel; Antonius, A. de Vries, Liverpool, klipzout; Waldemar, S. J. Meindertz, St. Petersburg, lijnzaad; Copernicus, F. L. Jurhta, Memel, deelen; Jonge Antonn, C. A. Veverliet, Dantzich, tarwe; Carl Heinrich, A. Jacobsen, Riga, lijnzaad.

Voor Gend bestemd:

O'Connell, G. Broring, Dantzich, tarwe.

Voor Vlissingen bestemd:

De Jonge Charles, W. Looff, Londen, ballast; the Mary, S. K. Sharp, Sunderland, steenkolen.

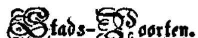
Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Agenor a. T. Teal, Fetbart, Borenty of Providence, W. Atkinson, Londen, beide schors; Apollo, J. Askam, stukgoed, Londen; Variatie, G. Vianna, Lissabon, Belgica, J. Vent, Rio-Janeiro, Romora, R. Jackson, Odessa, Famu Montana, J. Quintans, Randers, Jeannette, G. Dyvoort, St. Ubes, Jeannette Marie, F. Pieneke, Havannah, alle ballast.

Van Gend gezeild:

Wilhelm, L. Jongebloed, ballast, Riga.

— Door de Nederlandsche loodsboot No. 8 is in den voormiddag van den 5. dezer, in goeden staat zeilende op de hoogte van Dungenes gepraaid, Zr. Ms. brik de Zwaluw, N. W. 1/2 N. 1 1/2 mijl afstand; alles wel aan boord.

Opening des morgens ten 3 1/2 ure.
Sluiting des avonds 9 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

hij in eene soort van glazen-nis had gezeten, om een waakzaam oog op de uitgestalde goederen te houden, pakte Bob heet en rukte hem de schoenen uit de hand, zeggende: Daar betrap ik u!

- Wat heb ik gedaan? vroeg Bob.

- Gij wilt die schoenen stelen

- Ik stelen; pas op! hernam Bob, die zeer gevoelig was op het punt van eer.

De knaap riep zijnen vader, die aan Bob's betuigingen van onschuld begon geloof te hechten. Het is mogelijk, zeide hij tot zijnen zoon, dat hij geld heeft, om de schoenen te koopen. Zij kosten vijf shellings, vaste prijs. Bevallen zij u?

- O! zij bevallen mij best, zeide Bob, en indien gij de som wilt verdeelen, en elke week zes pence ontvangen.

- Gaarne, zeide de koopman, zoo verkoopen wij ook wel. Geef mij slechts iets op rekening, en ik zal de schoenen voor u bewaren.

- Kunt gij ze mij niet dadelijk geven, mijn beste man, zeide Bob met zijne liefelijkst stemmetje, ik zoude er u zoo dankbaar voor zijn; mijne voeten lijden zoo van de vorst, met den dooitijd zal er niets meer van overblijven.

- Zulke verkoopen doen wij nooit. Maar ga toch, schielijk, Tom; het is elf ure geslagen en gij weet, dat Milord Claverinh zijne gelakte schoenen moet hebben en dat hij niet gaarne lang wacht.

- O! laat hem wachten; hij laat ons ook wel wachten, zeide Tom al brommende; wij weten nog niet, hoe zijne gouden schijven er uitzien.

- Spreek met meer eerbied van een lord, mijn zoon.

- Ik zal u niet laten wachten, viel Bob hun in de rede; alle acht dagen zult gij uw geld hebben.

- Dat is zeer goed; houdt uw woord, en binnen tien weken behooren de schoenen u toe.

- Maar over tien weken komt de lente, mompelde de arme knaap, en ging treurig heen.

- Naauwelijks had hij tien schreden gedaan, of hij keerde terug, door een plotseling denkbeeld getroffen. - Welligt, zeide hij, weigert gij mij de schoenen, omdat gij mijn naam niet kent; ik heet Bob Racket en ben in dienst van den heer Stoneheart, den procureur.

- Wanneer de heer Stoneheart voor u instaat, laat ik u de schoenen.

- Goed, ik zal het hem gaan vragen; bewaar ze maar voor mij.

Het verblijf van den heer Stoneheart was gelegen in eenen gang en bestond uit twee vertrekken gelijkvloers in een der oudste huizen van Londen. Op het eerste vertrek, waarin zich de klerken bevonden, volgde eene ruime kamer, waar de oude procureur zijn zetel had onder een verhemelte van spinnewebben, te midden van papieren en regtsgeleerde boeken. In de laatste vijf-en-twintig jaren waren de glazen niet schoon gemaakt; de muren, die eenmaal wit waren geweest, waren nu geheel en al zwart, meer van den tijd dan van den rook, want de heer Stoneheart, die een goed voorbeeld aan de klerken wilde geven, stookte nooit, zelfs niet des winters; dit jaar echter had hij eene uitzondering hierop gemaakt.

- Mijnheer! zeide Bob met zijne klak in de hand en met een gebogen hoofd voor hem, die over zijn lot moest beschikken; wilt gij voor mij instaan.

- Voor u instaan.

- Ja, mijnheer, bij den schoenmaker. De koude is zoo hevig, dat ik niet meer blootvoets kan loopen.

- Hoe blootvoets! riep de procureur uit, zijnen bril opzettende, om zich hiervan te vergewissen; gij doet mijne boodschappen zonder schoenen aan! Wat moeten mijne klienten wel denken van mij? Men zal mij voor een wreed en onmeêdoogend mensch houden. Hei daar, Sparrow, kom eens hier!

Sparrow, de eerste klerk, verscheen.

- Wat is dat? zei de procureur, zonder schoenen; en die jongen heeft eene moeder, die hem volgens alle goddelijke en menschelijke wetten moet voeden en kleeden. Die vrouw heeft dan geen gevoel?

- Sparrow, geeft dadelijk drie pence aan Bob Racket, hij heeft zijn werk nog wel niet gedaan, maar hij wilde het doen, en ik begeer, dat hij zich niet over mij te beklagen hebbe. Geef hem de drie pence.

Bob ontving de drie pence, met bijvoeging dat men zijn dienst niet meer behoefde.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.